

കോനിയൂർ ആർ.നരേന്ദ്രനാഥ്

1864-ലെ സെയിൻറ് ബാർബാറാ ദിനം.

മദ്യശാലയിൽ ക്രമത്തിലധികം കുടിക്കും തീരക്കും. എവിടെയും പാതാളികൾ. ശബ്ദമന്ദമായ അന്തരീക്ഷം. എല്ലാവരും ഉത്സാഹോന്മുഖരായി പീരങ്കിപ്പടയുടെ ഇഷ്ടദേവതാദിനം ആഘോഷിക്കുകയാണ്.

മദ്യശാലയുടെ ഒരു കോണിൽ പട്ടാള

ക്കാരുള്ളാത്ത രണ്ടുപേർ ഒതുങ്ങി ലഘുപാ ന്തതിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പതിഞ്ഞ സപ്തത്തിലാണു അവരുടെ സംഭാഷണം മദ്യത്തേക്കാൾ ചർച്ചയിലായിരുന്നു അ വക്സ് താല്പര്യം. ചർച്ചയ്ക്ക് "തിളക്കം" വരുത്തുവാൻ മദ്യം മോന്തിക്കൊണ്ടിരു ന്ന എന്നുമാത്രം. അവരും ഒരു ആഘോ ഷത്തിലാണ്. നേടാൻ സാധിച്ച വിജ യത്തിന്റെ പേരിലുള്ള ആഘോഷം.

യുവാവായ അഡോൾഫ് ബോൺ ബായറും (Adolf Von Baeyer) നഫ പ്രവർത്തകനും ആണ് ആ രണ്ടു വ്യക്തി കൾ. ചുറ്റും നടമാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഉത്സാഹമേളങ്ങളെ നന്നും അവരെ സ്വാ ധിനിയിച്ചില്ല

ബായറുടെ സുഹൃത്തായിരുന്ന ഒരു പട്ടാ

മനശ്ശേഷശമനൈശാഷധങ്ങൾ

ളോഭോഗസ്ഥൻ അവരെ സമീപിച്ചു ഉപചാരണോണം മദ്യംനിറച്ച സ്ഫ ടികപാത്രം ഉയർത്തിയിട്ട്, പറഞ്ഞു — 'ബായറുടെ ആരോഗ്യത്തിന്'.

പട്ടാളോഭോഗസ്ഥനും അവരോടൊ ത്തുകൂടി സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ട അസാധാരണ സാധ്യതകളുള്ള ഒരു രാസ പദാർത്ഥം താൻ കണ്ടുപിടിച്ച കാര്യം ബായർ അപ്പോൾ സുഹൃത്തിനെ അറി യിച്ചു! ജന്തുക്കളുടെ വിസർജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള "യൂറിയ" (urea) യും ആപ്പി ളിൽനിന്നു സ്വരൂപിച്ച മാലോണിക് അമ്ലവും (malonic acid) സംയോജി പ്തിച്ച് തയ്യാറാക്കിയ പുതിയ ഒരു രാസ വസ്തു അതിനു യുക്തമായ ഒരു നാമം നൽകണം. അതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു ബായറും സഹപ്രവർത്തകനും സംസാ രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്, മദ്യലഹരിക്ക് വിധേയനായിരുന്ന പട്ടാളോഭോഗസ്ഥ ന് കട്ടു സംശയമോ അമാന്തമോ ഉണ്ടാ യില്ല ഒരു നാമം നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ!

മാനസികാഘാതത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ

മലയാളനാൾ 5th July '81

പിരങ്കിപ്പടയുടെ ഇഷ്ടദേവതയേയും യുറിയയേയും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംയുക്തസംഘം. ബായറും സഫ്രവൽക്കനും ഒട്ടും മടിക്കാണിക്കാതെ അതു സ്വീകരിച്ചെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. അന്നുമുതൽ ആ മാസപദാർത്ഥപരമ്പരയെ 'ബാർബിറ്ററേറ്റുകൾ' എന്ന് വിവക്ഷിക്കാനും തുടങ്ങി.

ഇതാണത്രേ പ്രശാന്തമായ പെരുമാറ്റം, വലിയൊരു പങ്ക് ഉറപ്പുവരുത്തുവാൻ ഉതകുന്ന മാനസമരണകളുടെ ഉണ്ടാപരിതം. ആധുനികരൂപങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ഏറ്റവും പഴക്കം പറയാവുന്ന മനസ്സമാധാനദായകരൂപങ്ങളാണു ഇവ റിസർപ്പിനും (reserpine) ക്ലോർപ്രോമാസിനും (Chlorpromazine) മറ്റും രംഗത്തുവരുന്നതിനുമുമ്പ് വിപുലമായ പ്രയോഗക്ഷമതയുള്ള മരുന്നുകളായി, ഇതിൽപ്പെടുന്നവയെയാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിലൊന്നായ ഫിനോബാർബിറ്ററാളിനെ (phenobarbital) പാവങ്ങളുടെ റിസർപ്പിൻ എന്നത്രേ സാമാന്യജനങ്ങളും ഖിദഗ്ദ്ധന്മാരും വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നതും!

ബാർബിറ്ററേറ്റുകളെന്ന വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്ന മനക്ളേശരൂപങ്ങളിൽ മുഖ്യങ്ങളായി അഞ്ചെണ്ണമുണ്ട്. അമോബാർബിറ്ററാൾ (Amobarbital) ശാരീരികമാണു്. അതുപോലെ മനോവിക്രാന്തിയുളവാക്കുന്നതും. പെന്റോബാർബിറ്ററാൾ (Pentobarbital) മുഖ്യമായി ഫിപ്നോട്ടിക് ഫലങ്ങളാണു് ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. ഫിനോബാർബിറ്ററാൾ (Phenobarbital) സമാധാനം കൈവരുത്തുന്നതു കൂടാതെ ഉറക്കംവരുത്തുകയും വെട്ടിയുലച്ചിൽ തടയുകയും ചെയ്യും. തൈയോപെന്റാൾ (Thiopental) മുഖ്യമായും മയക്കുമരുന്നാണു്. അതിനാണു് കൂടുതലായി ഉതകുന്നതും. സെക്കോബാർബിറ്ററാൾ (secobarbital) മനോവിക്രാന്തിക്കാണ് കളമൊരുക്കാൻ ശക്തം.

വിഭിന്ന മാസപദനകളോടുകൂടിയ ബാർബിറ്ററേറ്റുകൾ ഗവേഷകന്മാർ നിർമ്മിച്ചെങ്കിലും ഇവയുടെ ഉപയോഗം 1903-വരെ ചികിത്സാവിധികൾക്കായി ഡാക്ടറന്മാർ അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായില്ല. രോഗചികിത്സയ്ക്കു് അവ ഉതകുമെ

മനോവിക്രാന്തിയിൽനിന്നും പുറത്തുവരുന്ന

ന്നു് സ്പഷ്ടമാക്കിയവരിൽ പ്രധാനികൾ, ഫിഷറും (Emil Fischer) വെറിംഗും (Joseph Von Merring) ആണു്. അവരുടെ ചികിത്സാനിക്ഷണഫലങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകൃതമായപ്പോഴാണു് അതിന്നു് സാഹചര്യമുണ്ടായതു്. ഇതിനുശേഷം അമറ്റൂറാണ്ടുകാലത്തു് 2500 എണ്ണത്തോളം വരുന്ന വിഭിന്നങ്ങളായ മനക്ളേശശമനരൂപങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ ഗവേഷകന്മാർക്കു് സാധിച്ചു. ഇവയിൽ ബുദ്ധനന്മനോളം മരണകളാണു് വിപുലമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതു്. ഈ മരണകൾക്കു് ഏറ്റവും വലിയ സ്വീകരണം സിദ്ധിച്ചതു് അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലാണു്. സമ്പത്തും ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും മാത്രമല്ല ആവംബര്യം

അമിതഭോഗങ്ങളും ഹർഷിച്ചെങ്കിലും, മനക്ളേശം മാറ്റാശാപമായിത്തീർന്നതു കൊണ്ടാകാം, ഈ വൈപരീത്യം അവർക്ക് സംഭവിച്ചത്. 1935-ൽ 864000 റാത്തലോളം മനക്ളേശശമനൗഷധങ്ങൾ അവിടെ നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടെന്നാണ് കണക്കുകൾ കാണിക്കുന്നത്. ഒരാളിന് ദീനപ്രതി ഒരു ഗുളിക എന്ന തോതിൽ, ഒരു കൊല്ലം ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ, ഇത്രയുംമരണം പത്തു ദശലക്ഷം ആളുകൾക്ക് ഉതകിയിരിക്കുമെന്നു പറയാം!

വലിയതോതിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നെങ്കിലും ഈ മരുന്നുകൾ എപ്രകാരമാണ് പ്രവർത്തിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി വസ്തുതകൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് ഇന്നും സ്പഷ്ടമാക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. അതു സംബന്ധിച്ച നിഗമനങ്ങൾ പലതും നിലവിലുണ്ടെന്നു പറയാനേ പറ്റൂ. കുറഞ്ഞതോളത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ അവ നിദ്രാദായകങ്ങളാണ്. അതുവഴി ആകാംക്ഷാസമാധാനം ഒരു പരിധിവരെ ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ മരുന്നുകളെ ഇന്നലത്തെ പ്രശാന്തിദായകൗഷധങ്ങളായി വിവക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഉറക്കക്കുറവ് കടുത്ത വിഷമാവരുത്തുന്ന, നിരവധി രോഗികൾക്കും സഞ്ചാരികൾക്കും, ഇവയാണ് ഒരു മെക്കാനിസം. കൂടുതൽ മാത്രകളിൽ കഴിച്ചാൽ മറ്റു ചില വൈദ്യങ്ങൾ സ്പഷ്ടിക്കും. അതിനുകടന്നാൽ മരണത്തിന് കാരണമാകുകയും ചെയ്യും. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലെ ആത്മഹത്യകളിൽ ഒരു വലിയ പങ്ക് ഇവയുടെ ദുരുപയോഗത്താലാണ് സംഭവിക്കാറുള്ളത്.

മനക്ളേശശമനൗഷധങ്ങൾ കൊണ്ട് പ്രയാജനകരങ്ങളായ മണ്ടു കാര്യങ്ങൾ സംഭവിക്കുവാൻ കഴിയും. നിശ്ചിതമായ ജ്വരദാവിതാനം ഒരു വ്യക്തിയിൽ നിലനിർത്തുവാൻ ഉതകുന്നതുകൊണ്ട്, ക്ഷതിജ്വരരോഗങ്ങൾക്ക് മോചനമരുളുവാനും അതുവഴി വിശ്രാന്തിവരുത്താനും സാധിക്കും. സംഭവനമോചനക്ഷമത (Inhibition relieving) യുള്ള മരുന്നുകൾ — പ്രത്യേകിച്ചു തിയോപെൻറാൾ (Thiopental) — കുറവാളികളിൽനിന്നും സ

ത്യം നേടുവാൻ ചിലപ്പോൾ പ്രയാജനപ്പെടുത്താറുണ്ട്. അങ്ങിനെ ലഭിക്കുന്ന വസ്തുതകൾ നേരുതന്നെയായിരിക്കാമെന്നു മെന്നമില്ല. എങ്കിലും ഈ രാസവസ്തുവിനെ കള്ളംതെളിയിക്കുന്ന മരുന്നെന്ന് ചിലർ വിവരിക്കാറുണ്ട്!

ബാർബിറ്ററേറ്റുമരുന്നുകൾ അപസ്ഥാനിയില്ലെന്ന ചികിത്സകർക്ക് ഉതകാറുണ്ട്. ചിലത് — പ്രത്യേകിച്ചു ഫിനോബാർബിറ്ററാൾ, മെംഫോബാർബിറ്ററാൾ, മിതാബാർബിറ്ററാൾ എന്നിവ — അപസ്മാരം തടയാനോ മാറ്റാനോ സഹായിക്കും.

ഈ മരുന്നപയോഗിക്കുന്നത് ഒരു ശീലമായി മാറാൻ ഇടയുണ്ടെന്നാണ് പരീക്ഷണങ്ങളിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ, ദീർഘകാലത്തെ നിരന്തരമായ ഉപയോഗം മാത്രമേ ഇതിന് വഴിയുണ്ടുള്ളൂ. നിശ്ചിതമായ മാത്രകളിൽ, ഭിഷഗ്വരന്മാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ കഴിച്ചാൽ ശീലം സ്ഥിരമായിത്തീരുകയില്ലെന്നാണ് നിഗമനം. ചികിത്സാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതി, ഈ മരുന്നുകളുടെ ആവശ്യം ഇല്ലാതാകുന്ന പട്ടം സംജാതമാക്കുമെന്നാണ് ജീവശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷ.

രാമപർവ്വം

(21-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

മോ മറ്റു ലോഷങ്ങളോ കന്നം ഇല്ലതെന്നു. ഒന്നാത്തരം സമതപം കൈവരാൻ ആദ്യത്തെ പടിയെങ്കിലും ചവിട്ടിയല്ലോ എന്നതാണെന്റെ സന്തോഷം. ആരും ആരോടും ഭരക്ഷരം ഉരിയാടാൻ പാടില്ലെന്ന ഒരു പരിതസ്ഥിതി വന്നുചേരുമോ എന്ന് മറ്റു ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ചില സംശയം തോന്നിയിരിക്കുമാണ്. അത്തരം ഒരു വിശ്രാന്തിയേ വേണ്ടെന്ന് ഞാൻ സമാശ്വസിപ്പിക്കുമാണ്. അതു സംജാതമാകുമ്പോൾ മാത്രം നോക്കുവുന്നതേയുള്ളൂ. അപ്പോഴേക്കും രാമൻനായർ അടിത്തൂൺ പററും!

— ൦ —